

Да ли Србија има шансе у Хагу?

Пише: Бранислав Костић
среда, 27 август 2008 17:46

И лаику је јасно да уколико пред Трибунал у Хагу, али онај који се зове Међународни суда правде, доспе захтев Србије да се чин самопроглашења независности јужне српске покрајине огласи противправним, шансе за Србију, не да постоје, него су више него извесне. Не треба бити експерт међународног права, па схватити да су све флоскуле о преседану и јединственом случају само приче за малу децу, а да су одредбе међународног права недвосмислене и јасне. Косово и Метохија су биле, биће, а у овом часу и јесу део суверене Србије. Све друго је политиканство и покушај да се на мала врата прогура и створи нешто рогоб а тно и неодрживо . За неке друге и далеке циљеве.

Иницијатива Србије је добродошла, али је, као и све друго, закаснила. Јер, Косово као тзв. независну државу признали су они који су то хтели, а међу њима и наши највећи "пријатељи", они који нам мисле добро радећи нам о глави. И управо њихово признање дало је и даје сепаратистима крила. А наша дипломатија се понаша у складу дикатата управо тих који су већ признали независност, инсталирали своје амбасадоре у Приштини, признали пасош, границе, царину и који издашно финансијски помажу сепаратисте и терористе, помажу тзв. државу која је изникла на згаришту етничког чишћења, терора и на крилима "милосрдног анђела", чији су интереси, очито били најважнији.

Недвосмислено је јасно да се од суда у Хагу, из сасвим прагматичних разлога, тражи "саветодавно мишљење", а пред њим се не покреће тужба против оних држава које су, што знају и врапци на грани, признале квази независност и "државу" Косово и, наравно, прекршиле, и то најгрубље што се могло, међународно правне норме. Наравно, то се не чини из више разлога, јер Суд, уколико би желео да сачува сопствени дигнитет, ако до њега и дође некаква иницијатива, не би могао да "пресуди" никако другачије, већ у корист међународног права. А оно је више него јасно - сецесија, као нелегитимни чин и као последица, такође нелегитимног и насилног распада СФРЈ, из чега је произашла читава прича везана за трагедију на Балкану, која је био први злочин, злочин против мира, из чега је све касније ескалирало. Дакле, и студентима прве године права је познато да пресуда може бити само једна. Целовита и недељива, у корист Србије. Лажне су наде власти у Србији да ће се неко обазирати на "препоручу", да ће зазирати од ауторитета Суда. Они који су признали, пре свега, велики и моћни, знали су и пре него се самозвана држава прогласила, да ће је признати, без обзира на све. Уосталом, нису тамо неки Тачи и братија тако паметни и моћни, они су само оруђе "кројача" новог светског поретка који је само изведени облик империјализма, доминације моћних у којима нема много места за мале, посебно оне који су спремни да "мисле својом главом". Ваљда зато и наше руководство, оно највише, размишља само о себи, о малом делу власти и привлегија, које неће трајати до века.

"Сачекали смо", баш зато, да се као држава, огласимо тек када је "утихнула бура", када више повратка није било, нити га има. Уместо да смо паметно деловали, да смо, онако како то чине они којима је стало до своје државе и народа, пресавили табак већ на прву најаву проглашења независности. Не, ми смо, односно власт, чак осудили и протесте и окупљања грађана (истина кратког даха) који су исказивали своје неслагање, бар толико када више не могу, да нас је снашло зло и да наравно, то није све. Да је то само увертира у нову буру, нове захтеве, диктате и понижења. А да ће их бити (понижења)

Да ли Србија има шансе у Хагу?

Пише: Бранислав Костић
среда, 27 август 2008 17:46

биће их још. И то врло ускоро.

И зато, не би било добро, нити има оправдања, заваравати се (народ понајмање) да Србија има шансе у Хагу. Има исто онолико колико и Давид Штрбац, пред ондашњим судом, оне велике монархије која је нестала у вихору ратова и промена у Европи и свету. Тек у некој другој и другачијој подели карата, (неки је виде у догађањима на Кавказу али подударности ипак нема, а време подношења захтева Србије УН случајно кореспондира с овом чињеницом) када се дефинитиво сибирски медвед разбуди, шансе могу постојати. Одлука, уколико се обезбеди већина у Савету безбедности, недвослислено мора ићи у корист Србије и на руку међународном праву. Али, која вајда од свега тога? Да смо имали петље или достојанства, и закуцали на врата Савета безбедности и Међународног суда правде у Хагу на време, прича би била, највероватније, другачија, али само под условом да смо табак пресавили "на име и презиме" оних држава које су се дрзнуле да пркосе међународном правном поретку. Наравно, моћни "кројачи" света ни тада не би презали од својих циљева и наума, али бисмо барем ми, пред нама самима били чисти – покушали смо.

Овако, ово је тек покушај да се оперу руке и да се пред јавношћу (искључиво сопственом) покажемо као "праве патриоте"!